

Watermunt

“Haas, wat ben je toch een bofkont” dacht ik bij mezelf. Ik was op weg naar de natuurtuin. Kijken of de wolfspoot al bloeit. Een mooi vooruitzicht. Ik wandelde de Konijnenwal af en stapte langs het hekje. Daar lag de vijver. De wolfspoot groeide aan de overkant.

Voor de vijver stond een groot geel bord. “Verboden toegang i.v.m. riooloverstort”. Hè? Wat was dit nu? Verboden toegang? Hoezo? En wat betekende “riooloverstort”? Thuis heb ik precies genoeg riool. Ik heb nooit riool over. Dus ik hoef het ook niet te storten. Dus was dit verbod wel op mij van toepassing? En wat was allemaal niet meer toegankelijk? Alleen de vijver? Maar daar zwemmen toch alleen eenden in? Of was het pad om de vijver nu ook verboden?

Het bord stond tegenover een bankje. Mocht ik daar nog op zitten? Ik bleef aarzelend staan. Ik overtreed niet graag regels. Maar deze regel begreep ik niet. Mocht ik nog naar de wolfspoot gaan, net nu die eindelijk gaat bloeien? Of niet? Wat te doen? Stiekem verder lopen?

Er liep een man langs met een hond. “Dag meneer, bent u hier bekend?” “Ja hoor”. “Weet u wat riooloverstort is?” Hij keek me verbaasd aan. Ik wees op het gele bord. “Oh, dat”. Hij haalde zijn schouders op. “Riooloverstort?” vroeg ik nog een keer. “Die is aan de andere kant van de vijver. Een buis met een groot rooster ervoor. Als het heel hard regent, kan daar water uitkomen. Dat is een overstort. Niks bijzonders. Prettige dag verder. Kom Bruno”.

Hij liep verder, over het pad langs de vijver. Geen zwaailichten, geen sirenes, geen ME-busje. Ik keek nog eens om me heen. Niemand te zien. Kom op Haas, wees geen angsthaas.

Ik liep het pad op. Even verder stond nog een tweede gele

bord. Vlak bij overstort zelfs een derde. De overstort was inderdaad een buis met een rooster ervoor. Droog. Niks bijzonders.

Maar voor dat rooster stond me toch een mooi plantje te bloeien. Ik heb het gelijk gepapt. Watermunt heet het. Een lange dunne stengel met kleine licht gekartelde blaadjes. In de oksels van die blaadjes en aan de top bollen van allemaal piepkleine heel licht roze bloemetjes. Hier was de wet van Haas weer van toepassing; de meeste schoonheid ontdekt je op je knieën. Ach, wat mooi. Ik raakte een blaadje aan. Een sterke geur van pepermunt steeg op. Mmmm, heerlijk.

Dat vind ik nou zo knap van de natuur hè. Is er een plek waar wel eens onaangename geuren vrij komen, zoals van rioolwater. Dan zet de natuur daar gelijk een lekker geurend plantje bij, om dat te maskeren. Wonderlijk toch!

Op weg naar huis bedacht ik opeens dat ik de wolfspoot helemaal vergeten was. Nou ja, die hou ik nog tegoed. En u ook.